

dyglys kūne, šėtono pasiuntinys, kad mane kamuotų ir aš neišpuikčiau“ (2 Kor 12, 7).

O ką jis rašė pirmuose skyriuose? Kad jis, Paulius, yra pats stipriausias iš visų apaštalų. Ir tai kalbėdamas jis mušėsi į krūtinę. Ir kas nutiko vėliau? Dyglys! Ar jis Paulių subalansavo? Taip! Paskutinėse knygos Paulius rašo: *„Tikras žodis ir vertas visiško pritarimo, kad Kristus Jėzus atėjo į pasaulį išgelbėti nusidėjėlių, kurių pirmasis esu aš“ (1 Tim 1, 15).* Ir štai čia iškyla vienas klausimas. Ar būtų Viešpats jam davęs dyglį, jeigu jis nebūtų gyresis? *„Ir kad perdėm neišpuikčiau dėl gausybės apreiškimų, man duotas dyglys kūne, šėtono pasiuntinys, kad mane kamuotų ir aš neišpuikčiau“ (2 Kor 12, 7).* Ar žinote, ką reiškia kamuotis? Kai tu esi depresijoje, kai tavo nuotaika bloga ir visą laiką sieloje kažkokios nuosėdos, skausmas. Kodėl taip yra? Kad tu žinotum, kas esi. Paulius rašo: *„...kad neišpuikčiau. Dėl to tris kartus meldžiau Viešpatį, kad tai nuo manęs atitrauktų. Bet Viešpats man pasakė: ‚Pakanka tau mano malonės, nes mano stiprybė tampa tobula silpnume‘. Todėl mieliausiai girsiuosi savo silpnumais, kad Kristaus jėga ilsėtusi ant manęs“ (2 Kor 12, 8–9).* Dievas žino, kad tavo kūniškasis „aš“ gyvena tavyje ir niekur jis nedingsta, kai tu gimsti iš aukšto, todėl Jis viską subalansuoja. Tu kovoji savo viduje su savo kūniškumu, tavo viduje vyksta kova. Tu kovoji pats su savimi... Tu nesupranti, kas tavo viduje vyksta ir klausai, kodėl ten, mano viduje, tai dedasi? Tai tavo dvasia atgimsta, kad tu galėtum pasirinkti! Tavo kūniškasis „aš“ nenumiršta, atvirksčiai, jis atgyja. Jis daro ką tik įmanydamas, kad užmuštų tavo dvasią. Tai todėl krikščionys ir yra arba nugalėtojai, arba pralaimėtojai, kito kelio nėra. Kūniškumas taip paprastai nepasiduoda.

Pamačiau, kaip viskas prasidėjo Edeno sode, kai mes atsikandome nuo gėrio ir blogio pažinimo medžio. Dievas žmogui turėjo du kelius. Pirmasis kelias – amžinai būti su Dievu, tai gyvenimo kelias. Antrasis kelias – siekti Jo per gėrio ir blogio pažinimą. Todėl dabar, kad pažinčiau, kas yra meilė, turiu pažinti, kas yra neapykanta. O norėdamas pažinti, kas yra tikra meilė, turiu pažinti, kas yra tikra neapykanta! Ar suprantate mane? Juk jeigu viskas būtų karšta, tai tu niekuomet nesuprastum, kas yra šalta.

Mačiau žmones, išėjusius į savo pašaukimą anksčiau, negu gavo atsvarą. Juos tam tikru jų sėkmės metu aplankė išdidumas,

griūtis bei kiti jų gyvenimo dalykai, kurie visiškai sugriovė tuos tarnautojus. Tokie dalykai įvyksta dėl vienintelės priežasties: tas tarnautojas neturėjo atsvaros. Kai atėjo didelis sėkmės lygis, žmogus neturėjo kuo atlaikyti tą svorį ir buvo dvasiškai sunaikintas. Kodėl Jėzui Kristui reikėjo eiti per dykumą, alkį, kančias ir velnio atakas? Juk Jis buvo šventas! Taip, bet Jis buvo kūne. Jis viską atlaikė ir nenusidėjo. Turime suprasti, kad Jis buvo žmogaus kūne ir tas kūnas buvo išbandomas. Todėl Jėzus taip pat turėjo gauti atsvarą. Ar žinote, kas yra išbandymai? Tai yra, kai velnias tave pirma laiko išveda iš tavo dykumos į pašaukimą, kad tu neturėtum pakankamos atsvaros. Ir kai ateina didelė šlovė, tavo kritimas yra garantuotas, nes tu neturi atsvaros. Gal tu dabar savo gyvenime turi jėgų išlaikyti šlovę, bet... Žmonės ateina pas mane ir sako: „Pastoriau, ačiū Dievui, aš esu visai neišdidus“. O aš atsakau: „Tu dar nebuvai ten, iš kur jis ateina“. Išdidumas ateina, pasižiūri, kad nėra kuo didžiutis, ir apsisukęs nueina, – dėl to tu esi „nugalėtojas“! Kodėl Jėzui reikėjo tai patirti? Ar žinote, ką darė velnias? Keturiasdešimtą dieną Jėzus suskaudo skrandį, parašyta, kad „Jis išalko“, – vadinasi, atėjo riba. Ir tada priėjo šėtonas ir pasakė: „Paversk akmenis duona“. Jis bandė Jėzų pamaitinti anksčiau, negu angelai, kurie vėliau buvo su Jėzumi ir Jam tarnavo. Jis bandė trupučiuką anksčiau įvesti Jį į tarnavimą. Noriu, kad suprastumėte, jog išbandymas – tai ne tada, kai velnias tave įveda į nuodėmę. Nuodėmė nieko bendra su tuo neturi. Velnias tave išstumia iš tavo pašaukimo tuo, kad anksčiau, negu reikia, ten tave įveda. Tu neišsigijai atsvaros, nes tau pritrūko laiko. Ar įsivaizduojate, kad Jėzus turėjo trisdešimt metų atsvaros ir tik trejus metus tarnavimo! O! Jo tarnavimas buvo uolus! Gal Dievas Jo negalėjo anksčiau naudoti? Galėjo! Tai kodėl nenaudojo? Atsvara!

Kodėl kai kurie didūs Dievo pateptieji krito pačioje savo tarnavimo viršūnėje? Ar nepagalvojote apie tai? Pateptieji nekrenta senatvėje. Jie krenta pačioje savo tarnavimo aukštumoje. Tik prasideda pats galingiausias, sėkmingiausias tarnavimas, ir – kritimas. Ar prisimenate Džimą Svagertą? Jis krito pačioje savo tarnavimo viršūnėje. Visas pasaulis apie jį žinojo, nes jis buvo geriausias evangelistas. Jo pamokslai buvo išversti beveik į pusę pasaulio kalbų. Jis masiškai vedė žmones pas Dievą, todėl tapo pačiu galingiausiu pateptuoju. Bet jis neturėjo atsvaros. Kurį laiką visas

buvo normalu, bet kai atėjo galinga šlovė, tada ir suveikė tai, kad jis neturėjo atsvaros.

Maldauju jūsų, prašykite Dievo, kad duotų į jūsų gyvenimus atsvara! Mums tai būtina! Tai padės pereiti skausmą ir netektis. Tada galėsime nešti ant savęs Jo šlovę ir į nieką nekreipti dėmesio, nes žinosime, kas esame. Jei kas nors lengvai išsižeidžia, pasipiktina, skaudžiai reaguoja, – tai yra pats pirmasis požymis, kad toks žmogus bus sunaikintas, kai į jo gyvenimą ateis šlovė. Jeigu Dievas tave apipjaustė, tu nereaguoji nei į šlovę, nei į kritimus. Tau vis viena, nes tu tarnauji tik Jam vienam!

Pamačiau, kad viskas, apie ką didingo tu svajoji, dvasiniame gyvenime turi svorį. Visi dalykai, kurių tu trokšti, dvasiniame gyvenime turi svorį! Dvasinį svorį! Tai gali būti bet kas: pinigai, sėkmė, pagyrimas – viskas. Dėl to Jėzus priėjusiam prie Jo turtingam jaunuoliui pasakė žodžius: „*Jei nori būti tobulus, eik, parduok, ką turi, išdalink vargšams, ir turėsi turtą danguje. Tada ateik ir sek paskui Mane*“ (Mt 19, 21). Ką tai reiškia – būti tobulu? Tai reiškia, kai tavo gyvenime yra visiškas balansas. Vadinasi, Jėzus norėjo šį jaunuolį matyti dideliame tarnavime, tik prieš tai jis turėjo išmesti balastą, ir šis balastas turėjo tapti auka dėl jo judėjimo su Jėzumi. Ar šis jaunuolis išgarsėjo? Ar mes žinome ką nors apie jį? Ne! O galėjome žinoti... Jis turėjo galimybę. Taigi žinokite, kad mes kiekvienas turime galimybę! Ar numesi savo balastą? Ar gyvensi su dygliu, kurio neįmanoma išrauti, kuris iki pat tavo gyvenimo pabaigos balansuos tave ir kalbės tau, kas tu esi? Ar gali Jam nusilenkti ir sutikti, kad Jis pašlovinamas, kai tu esi silpnas? Prisiminkite tai.

Kaip manote, iš kur aš žinau, kad mūsų laikais pakils Bažnyčia? Nes blogio daugėja, o Bažnyčia dar nepakilusi. Tai bus subalansuota į kažką didingo. Kai žmonės kalba, kad blogis plinta, žinokite, kad daugėja ir gėrio, kad padaugės Jo šlovės ir pakils tai, kas taps galinga atsvara. Dabar kiekvienas iš mūsų gauname savo atsvarą, nes Jis nori mums suteikti Savo šlovę. Bet jeigu mes neturėsime tokios pat skausmo atsvaros, mes to neišlaikysime. Gal tu savo skausme klausai savęs: kodėl aš meldžiuosi, bet tai nuo manęs nesitraukia? Dievo atsakymas tau toks: tai – atsvara tos šlovės, kurią Dievas rengia į tavo gyvenimą. Jeigu Jis neatsako į kai kuriuos tavo dalykus, jeigu tai nesitraukia, – žinok, kad tai balansas. Tiesiog

atjunk savo protą, kuris ir taip nieko negali įsisavinti, ir pasitikėk Jo tobula valia. Būk kaip vaikas, patikėk Jam save! Jis tave padarys nugalėtoju! Amen.

**KAINO
DVASIA**

Papasakosiu jums dar vieną savo regėjimą. Šią temą pavadinau „Kaino dvasia“.

Kuo giliau eini į Dievą, tuo labiau negali atsistebėti, kiek daug Jame visko, kiek gelmių, apreiškimų, paslapčių, lygių. Kartais žmonės stebisi: „O, koks apreiškimas!..“ Kiekvienas iš jūsų, mano brangieji, gali būti šiose gelmėse ir gauti tuos apreiškimus. Nepamirškite, jog Dievas kiekvienam iš mūsų turi tiek apreiškimų, kad jų užteks visam jūsų gyvenimui, kad galėtumėte judėti Jo šlovėje ir šventame sukrėtime.

Taigi „Kaino dvasia“. Ar prisimenate, ankstesniuose regėjimuose pasakojau, kad mačiau milžiną, kurio vardas buvo Pavydas? Viešpats nuvedė mane gilyn į tą regėjimą... Šių regėjimų aš nereguliuoju. Jie ateina netikėtai, man būnant įvairiose vietose. Visa, ką turiu padaryti, tai laiku juos užrašyti. Man nereikia nieko galvoti ar ką kurti. Aš tiesiog turiu suspėti viską labai greitai užrašyti, kad nieko nepraleisčiau. Savo temas gaunu labai įvairiai: tai gali užimti keletą valandų, dienų, o kartais net metų. Kai kada net negaliu užbaigti pradėtų temų, – jos guli ir laukia, kol į mano gyvenimą ateis kažkoks periodas.

Iš pradžių pamačiau pavydo dvasios vardą – Kaino dvasia. Pirmiausia papasakosiu jums tai, ką mačiau, o tik po to eisime į Dievo Žodį. Noriu jums truputį papasakoti savo išgyvenimus ir ką visa tai reiškia. Šią temą galiu priskirti prie tų, kurių labai nemalonu klausytis. Bet aš privalau tai atiduoti Kristaus Kūnui, kad jūs ir dar kai kurie žmonės, kurie mūsų klausosi, tai išgirstų.

Taigi pamačiau rudai žalias gleives. Tose gleivėse plaukiojo bei judėjo krikščionys, tikintys žmonės. Tai atrodė atstumiančiai ir šlykščiai. Krikščionys valgė tas gleives ir jomis tuštinosi. Buvau pritrenktas, nes mačiau, kad iš šių gleivių buvo pagaminti automobiliai, namai, verslai, pinigai, beveik viskas, ką turėjo šie krikščionys. Labai atidžiai manęs paklauskite. Tai, ką jums šiandien papasakosiu, bus atsakas į kai kuriuos jūsų gyvenimo klausimus, ir jūs suprasite, kodėl jūsų gyvenime tai vyksta. Šventoji Dvasia šiuos dalykus man duoda tam, kad juos atiduočiau Kristaus Kūnui, tačiau dėl šių temų mano populiarumas tikriausiai ženkliai smunka. Būkite labai atidūs, nes ši tema skirta ne visiems. Bet tiems, kuriems ji skirta, Šventoji Dvasia parodys, kad yra dalykų, kuriuos jūsų gyvenime reikia keisti.

Vėliau ėmiau stebėti, kad tie krikščionys iš tiesų pradėjo ieškoti Dievo veido ir artintis prie Jo. Jūs žinote, kad yra sekmadieniniai krikščionys, – tai tie, kurie negyvena Dievu. Jiems Dievas – tai hobis. Bet tavo Dievas tau turi tapti visu tavo gyvenimu, Jis turi tapti tavo maistu, tavo likimu. Dievas turi tapti viskuo tavo gyvenime, antraip tu nepažįsti Dievo, tai tau tik malonus, lengvas krikščioniškas potraukis. Dievas tau turi būti pirmoje vietoje, Jis turi užimti visą tavo gyvenimą. Visi žino pirmąjį įsakymą: „*Mylėk Viešpatį, savo Dievą, visa savo širdimi, visa savo siela, visu savo protu ir visomis savo jėgomis*“ (Mk 12, 30). Žodis „Mylėk!“ yra liepiamosios formos. Ką tai reiškia? Tai reiškia, kad aš turiu save priversti veržtis pas Dievą. Nusimesti nuo savęs visą purvą ir judėti. Dangaus karalystė yra užimama jėga. Mylimieji, kas dar to nesupratote? Noriu jums atverti šį apreiškimą: dangaus karalystė imama jėga, todėl man reikia judėti savo Dievo link.

Tik gavęs šį regėjimą, gavau aiškų atsakymą savo gyvenimui, kodėl Dievui prieš daugelį metų teko viską iš manęs atimti. Kai kurie iš jūsų gausite savo atsakymus, šiandien jums tai išaiškinsiu. Ar žinote, kad yra tik du pagrindiniai dalykai krikščionio gyvenime, kurie yra jo varomoji jėga? Tai – arba absoliuti, totali meilė, arba neapykanta. Kai kas tikrai nesupranta, apie ką aš kalbu, nes galvoja, kad pavydas – tai kažkas tokio labai mažo ir tai jų neliečia. Paklauskite manęs, mano brangieji! Aš mačiau purviną, dvokiančią rudai žalią želė, tas gleives, kuriose plaukiojo ir judėjo krikščionys. Paklausiau Dievo: „Kas tai?“. Jis atsakė: „Tai – pavydas, kuriuo žmonės gyvena, juo maitinasi ir juo tuštinasi“. Mačiau keistus vaizdus: tai, kuo tuštinosi vieni krikščionys, kitiems tapo maistu. Labai stebėjau, kad viskas, ką jie turėjo, buvo iš šių gleivių. Netgi namai, gražiausi namai, buvo iš tų gleivių. Iš karto nesupratau, bet Viešpats man paaiškino: „Dvasiniame pasaulyje viskas, kas į tavo gyvenimą ateina pavydo ir savęs išaukštinimo pagrindu, neatrodo kaip materialus dalykas, bet kaip prasmirdusios šlykščios gleivės“.

Kai ateini pas Dievą, kartais Jis iš tavęs viską atima, ir tu negali suprasti, kodėl. Šiandien tau atsakysiu į šį klausimą. Dievas ne namą iš tavęs atima, bet apvalo tave nuo gleivių. Mačiau, kaip šios gleivės gimsta, – todėl mes su jumis eisime į pačią pradžią, kada ši dvasia gimė. Mano brangieji, jeigu jūsų gyvenime nėra meilės tėkmės iš Dievo, jeigu Dievas neužėmė viso jūsų gyvenimo, tai gerai

klausykite manęs: jūs maitinsitės kažkieno išmatomis! Jūs pavydėsite, jei neturėsite meilės, o iš pavydo nusipirksite, pavyzdžiui, namą. Bet tai ne namas, tai – užkratas! Ar girdite mane? Ir kai tik tu pradėsi judėti savo Dievo link, Jis sako: „Tai ne tavo, Aš apvalysiu tave nuo šio purvo“. Kai kas manęs klausia: „Pastoriau, kodėl savo gyvenime aš viską praradau?“ Atspėk, kodėl? Nes beveik viskas, ką tu turėjai, tau buvo duota ne Dievo. Ne Dievas tau tai davė! Ir kai Jis pradeda tave valyti – valykis, viską Jam atiduok, nes tai, ką Jis tau duos, atimti iš tavęs bus neįmanoma!

Dar kartą pradėjau stebėti žmones, kaip jie iš tiesų ėmė artintis prie Dievo, pradėjo ieškoti Jo veido, pašventė Jam savo gyvenimus. Ir pirmiausia, ką Jis pradėjo jų gyvenimuose daryti, – tai ėmėsi savo vaikų apvalymo nuo šios bjaurasties. Kai kas iš jūsų galvoja: kodėl negaliu turėti šito automobilio? Tik dėl to, kad tai gleivės, išgirskite mane! Tu norėjai kažkam „nušluostyti nosį“ ir dėl to pirkei šį automobilį! Manęs tikriausiai kai kurie nesupranta, bet kai kas, tikiu, labai gerai supranta. Brangieji mano! Aš mačiau, kaip Dievas iš kai kurių atima tarnavimus, nes tai – ne jų tarnavimai! Dievas kažkada turėjo ir mane nuo šios bjaurasties apvalyti, todėl žinau, kas tai yra, Dievas man tai parodė. Gerai prisimenu, kad mano gyvenimo varomoji jėga buvo pavydas.

Visų įvykių, pradėdant Kainu ir Abeliu ir baigiant vyresniuoju ir jaunesniuoju broliais iš palyginimo apie sūnų paklydėlį, pagrindas buvo pavydas. Noriu, kad jūs būtumėte atidūs ir viską priimtumėte į savo dvasią. Supraskite vieną dalyką: jeigu jūsų motyvai bus neteisingi, tai ko tik prašysite iš Dievo, nieko negausite. Žmonės stebisi: kodėl? Tik dėl to, kad Dievas niekam gleivių neduos. Jeigu Jis tau norės ką nors duoti, tai duos iš Savo Rankos, ir to iš tavęs niekas negalės atimti. Todėl aš sakau: „Viešpatie, noriu tik to, ką Tu nori man duoti. Aš nenoriu maitintis ne iš Tavęs“.

Mane ištiko šokas kai pamačiau, kiek krikščionių valdo pavydo dvasia: niekuomet nebūčiau tuo patikėjęs! Tai – jų maistas, jie tuo gyvena ir maitinasi! Kai tik pamato ką nors pas kitus, tuoj pat stengiasi įsigyti. Tai – jų variklis. Jie valgo tas gleives, kuriomis kažkas išsitiušino. Girdite mane? Patikėkite, ši tema iš tiesų labai keista, netgi man... Dievas pasiekdavo šiuos žmones, gyvenančius ir judančius tose gleivėse, juos ištraukdavo iš tos bjaurasties ir nuprausdavo, nes jiems nieko kita nebuvo likę gyvenime, tik Dievas,

ir jiems tai buvo labai keista. Mano brangusis, tavo gyvenimas beveik visas sudarytas iš gleivių, tačiau Dievas tikrai tave pasieks. Aš paklausiau: „Viešpatie, kodėl Tavo tautą vis krečia krizės?“ Viešpats atsakė: „Sūneli, tai ne krizė. Aš tik juos apvalau nuo tos bjaurasties, kurios Aš jiems nedaviau ir kurią jie įsigijo per visą savo gyvenimą. Jie įsigijo viską, pradedant daiktais ir baigiant namais, automobiliais, verslu ir pinigais“. Tai ne tavo, nes tai ne Dievas tau davė.

Tikiu, kad kai kurie iš jūsų išsilaisvins, kaip ir aš išsilaisvinau, kai išvydau šį regėjimą. Kai kas klausia: „Viešpatie, aš moku dešimtinę, laiminu visus kuo tik galėdamas, tai kodėl mano verslas vis prastėja ir prastėja? Štai, jo jau greitai nebeliks“. Vadinasi, tai ne tavo verslas, nes Dievas tau jo nedavė! Atsižadėk jo ir pasakyk: „Viešpatie, tik iš Tavo rankos priimsiu. Tik tai, ką Tu duodi, bus mano gyvenime“. Ir nepamiršk vieno dalyko: niekas niekuomet negalės iš tavęs nieko atimti, jeigu tai bus tau dovanota Dievo!

Mačiau, kaip žmonės prarado darbus, automobilius, namus, verslus, pinigus, netgi tarpusavio santykius su kitais žmonėmis. Dauguma prarado absoliučiai viską, netgi savo aplinką. Jūs mane girdite? Nes aplinka – tai ištisinė gleivių masė. Kai kas sako: „Aš noriu atgal! Kodėl Dievas mane nuo jų atplėšė?“ Nes Jis nori dabar tave apvalyti, o po to pasirūpins ir jais! Bažnyčia, nustok gręžiotis atgal, nes vėl pakliūsi ten pat...

Kai regėjime mačiau tą žalią masę ir plaukiojančius joje žmones (jie patys jau darėsi tokios pat spalvos), aš jų labai gailėjau, nes jie atrodė visiškai pasimetę ir prislėgti. O įdomiausia buvo tai, kad jie buvo išsėdėję ant Dievo, nes jiems atrodė, kad Jis jų nesaugo. Jie pradėjo murmėti prieš Dievą: „Tu manęs nesaugai, kodėl leidai, kad prarasčiau namus?“ O Dievas, mano brangieji, žiūrėjo ir kalbėjo: „Tai Aš juos iš tavęs paėmiau ir nė negalvojau tau jų išsaugoti“. Jis saugo tai, ką Pats duoda. O jeigu matai, kad kas nors iš tavęs paimama, tau atvirai sakau: padėk Dievui, kad kuo greičiau Jis tai iš tavęs paimtų. Liaukis laikytis įsikibęs ko nors šiame gyvenime, išskyrus Dievą. Jeigu Dievas nusprendė tave nuprausti ir apvalyti, tebūna taip, nes tik Jis gali būti tavo pamatas ir atrama. Ar girdi mane? Tebūna taip! Geriau jau turėk mažutį butelį, mažutį automobilį, paprastus rūbus, kad tik jie nebūtų motyvuojami niekuo kitu, o tik meile Dievui, – tada tavo gyvenime ir judėjime nebus jokių kliūčių. Daug žmonių, judėdami Kaino dvasioje, moka tūkstančius

dolerių ir maitina tą bjaurybę! O Dievas nori tave nuo to išlaisvinti. Jis nori tave išplėšti iš šios vergystės ir duoti kažką, kas turi tikrą vertę. Tie žmonės, kur mačiau, buvo išsiveidę ant Dievo už tai, kad Jis nesaugojo jų nuosavybės ir jų gyvenimų, bet būtent tame ir buvo Dievo malonė, kad Jis norėjo apvalyti Savo Šeimą.

Dabar, mano brangieji, mes šiek tiek giliau eisime į šią temą. Noriu jums truputį paaiškinti, kas tai yra Kaino dvasia. Kai kurie žmonės manęs klausia: „Pasakyk savo sėkmės formulę! Kas įvyko tavo gyvenime, kad šiandien tu turi šiuos daiktus ir tavo gyvenime prasidėjo Dievo judėjimas?“. Atidžiai paklauskite. Mūsų Dangiškasis Tėvas vieniems suteikia Savo didžią šlovę, kai tuo tarpu pro kitus praeina, ir jiems telieka apie tai tik pasvajoti. Kodėl? Aš ir vėl tau sakau, kad atidžiai patikrinktum, ko iš tiesų trokšti, nes savomis rankomis įsigyti tai, ko nori, gali tik pasaulyje. Tačiau kai esi Dieve, Jis mato tavo motyvus, dėl ko tu to nori, todėl dažnai to negauni. Ar tu tikrai trokšti gelbėti žmones, ar tik nori tapti populiarus ir tiesiog suspindėti scenoje? O gal tu nori mostelėti ranka, ir kad visi gulėtų? Klausiu tavęs: kokie tavo motyvai?

Motyvai, mano brangieji, – labai rimtas dalykas. Motyvas – tai pagrindinis dalykas tavo gyvenime. Kas stovėjo tarp žmogaus ir Dievo pačioje žmonijos sukūrimo pradžioje? Kas yra vienas iš svarbiausių dalykų bendravime su Dievu, ko Dievas iš tavęs nereikalauja, bet labai tikisi? Kokia didžiausia kliūtis yra Dievo ir Jo vaikų bendravime, apie kurią kalbama nuo pat Biblijos pradžios iki pabaigos? Mūsų širdyse ir mūsų gyvenimuose Dievas nori užimti pirmąją vietą. Kai Kainas ir Abelis aukojo Dievui auką, Dievas jiems nesakė, kaip, ką ir kiek aukoti. Dabar noriu jums duoti sėkmės raktą! Ar žinote, dėl ko Dievas pažvelgė į Abelio auką, o nuo Kaino nusigrėžė? Būtent čia prasidėjo pavydas, čia gimė ši dvasia... Ar suprantate, ką jums kalbu? Kainas užmušė Abelį iš pavydo! Kai kas sako, kad tai buvo žmogžudystės dvasia. Bažnyčia, žmogžudystės dvasia atėjo vėliau! Kai ėmiau prašyti Dievo, kad man atvertų, kas yra tas milžinas, Jis pasakė, kad tai – vienas iš galingiausių demonų! Prisimenate, mes kažkada galvojome, kad neatleidimas yra tik mažmožis, bet pasirodo, kad krikščionių gyvenime iki šiol tai yra pats didžiausias monstras. Taigi, kai mes išsilaisviname ir ateiname pas Dievą, tada prasideda antrasis etapas: Dievas pradeda darbuotis su mūsų motyvais, su viskuo, ką mes turime ir kaip visa tai gavome...

Tada užgriūna antgamtinės nesėkmės, dėl ko mus ištinka šokas! Aš tai vadinu antgamtinė griūtimi. Mudu su žmona iš pradžių pykome, verkėme, šaukėme, nervinomės, o po to pradėjome juoktis. Galvojome, vargetoms pavyksta išgyventi, kažgi, ar mums pavyks? Mes sėdėjome ir juokėmės, nes nebeturėjome jėgų nervintis, verkti ir šaukti. Ir klausėme: „Viešpatie, kodėl mums viskas nesiseka?“ Ir tik visai neseniai paaiškėjo: „Viską, ko Aš nedaviau, pašalinsiu!“

Galiu garantuoti, kad tie žmonės, kurių gyvenime prasidėjo antgamtinis apvalymas, savomis lūpomis kažkada meldėsi: „Viešpatie, visa, kas mano, yra Tavo. Visas mano gyvenimas – Tavo. Aš pašvenčiu visą savo likimą Tau“. Nepamiršk, kad po tokių tavo ištartų žodžių tavo gyvenime Pats Dievas pradės apvalymą. Ir tada jau neverk ir nešauk, o atvirkščiai, paprašyk: „Dieve, parodyk, kas man nepriklauso, kad galėčiau Tau padėti išvalyti iš mano gyvenimo tą šlamštą“. Prieš duodamas ką nors didingo, Dievas nori tave apvalyti. Tu dabar esi arba apvalymo procese, arba procese to, ką Dievas tau duoda. Negali tavo gyvenime būti nieko kito: tu esi arba valomas, arba judi Dieve su švariais motyvais.

Ar žinote, mano brangieji, kas man Dieve labiausiai patinka? Ar Jis Kainui ir Abeliui liepė atnešti auką? Ne! Kai skaitome Pradžios knygos pirmąsias dalis, nerandame, kad apie tai būtų užsiminta. Antras klausimas: ar Dievas pasakė, ką aukoti arba kiek aukoti? Ne! Iš kur tada, mano brangieji, atsirado auka? Kai kas sako, kad auka – tai Dievo nurodymas. Ne! Nuo Biblijos pradžios Dievas niekur nesako: „Duok man auką“. Prisimenate Saliamoną? Ar liepė jam kas nors aukoti tūkstančius aukų? Niekas. Kai pradėdi judėti Dieve, yra patikrinami tavo širdies motyvai. Jeigu jūs dabar galvojate, kad prasidėjo eilinė pinigų rinkliava, atsipalaiduokite, – ne apie pinigus dabar kalbame, o apie Dievo judėjimą tavo gyvenime. Jeigu aš visas priklausau Dievui, tai kuo čia dėti pinigai?

Pas mane ateina žmonės ir sako: „Teko atstogas paaukoti...“. Tada jiems atsakau: „Aš jų visai neturiu, tu nè negali įsivaizduoti, kiek aš jų paaukojau!“ Man net neapsimoka kaupti pinigus! Kai tik surenku kokią nors sumą, iš karto ateina Viešpats ir liepia man juos kam nors atiduoti. Todėl aš nustojau kaupti pinigus. Kodėl? Iš to jokios naudos! Tiesiog atiduok, ir baigta, nes tavo gyvenimas priklauso Dievui. Ir kai Dievas ateina į tavo gyvenimą, Jis daro

įsižeidęs, dar nori ir linksintis be tėčio, vienas su draugais! O jaunesnysis sako: „Man nieko nereikia, eisiu pas tėtį“. Ar matote, kokios skirtingos širdys? kažkas žvelgia į tai, ką padarei, o Dievo tai visiškai nejaudina! Dievas į tavo širdį žvelgia! Jis žiūri į tavo aistrą, į tavo meilę, į tai, ko tu apskritai nori savo gyvenime! Vyresnysis sūnus štai čia ir papasakojo apie savo svajonę: „...o tu man *nė karto nedavei nė ožiuko pasilinksminti su draugais. Bet vos tik sugrižo šitas tavo sūnus, prarijęs tavo turtą su kekšėmis, tu tuojau papjovei jam nupenėtą veršį*“. Mes žinome, ką tėvas jam atsakė.

Mylimieji, noriu, kad suprastumėte šią paprastą temą. Prieš keletą metų mane visi pastebėjo, ir dabar jie galvoja: „Šito mes taip pat norime!“ Žinokite, mane pastebėjo tik dėl to, kad Dievas mane pastebėjo. Kai Dievas tave pastebi, tada visi tave pastebi! Ir mane pastebėjo ne dėl to, kad prieš visus bėgiojau ir šokinėjau, bet dėl to, kad susikompromitavau prieš visus. Tada, kai pasakiau, kad man nieko nereikia, nieko aš nenoriu, tik Dievo, kad visą likusį savo gyvenimą noriu būti, Jėzau, tik su Tavimi! – tada Dievas man pasakė: „Va dabar metas pajudėti“. Apie mane sužinojo tik dėl to, kad mano auka palietė Dievo širdį, ir Jis nusprendė tai padaryti. Supraskite, tai daro ir sprendžia Jis, o ne tu. Ne tu nustatai laiką ir kitus dalykus...

Vienintelė formulė – meilė. Aš Jį myliu ne todėl, kad noriu patepimo ar sėkmės. Meilė mano Tėčiui ir mano auka Jam gimė prieš daug laiko iki mano patepimo ir sėkmės. Prieš daug laiko iki to, ką jūs matote ir girdite. Supraskite, ne to jūs turite ieškoti, nes tai yra pasekmė. Ir todėl, brangieji, pasakysiu jums: **aš visuomet svajoju ir dabar svajoju, kad mano Mylimasis Jėzus dar kartą ateitų pas mane... AMEN!**

